

A 7. a határtalan kalandjai Szlovákiában

Ha valaki azt mondaná, hogy meséljem el röviden, hogy mi történt ebben az öt napban, akkor gondolkodás nélkül megmondom neki, hogy az lehetetlen. Saját feltételezéseim szerint mindenki a tipikus sablonszövegekre számít, például: „Nagyon jó volt!”, „Sokat nevettünk!” vagy „Közelebb hozott minket.”. Ezek közül mindegyik igaz, viszont én most azért írom ezt a kis beszámolót, hogy részletesen elmeséljem, hogy mennyire hangosan, min- és hányan nevettünk.

Hétfőn indultunk. Mindenki félig ébren, félig még álmodva álldogált a buszra várva fél hatkor. A lányokkal a szállásról beszélgettünk. Hat órakor végre bekanyarodott a várva várt jármű, ami majd az azt követő kb. hat óra alatt eljuttatott minket Szlovákiába. Miután bepakoltuk a bőröndjeinket és Laura tanárnő ellenőrizte, hogy mindenkinél van-e személyi, elfoglaltuk a helyeinket.

Aztán jött a káosz első felvonása. Huszonhét hangos és nagyon sokszor örült fiú mellett a busz konkrétan olyan lett, mint egy cirkusz. Páran azzal játszottak, hogy felhívják az osztálycsoportot, ami örületes telefonsercegésbe fajult. Lelle és én fejhallgatóval a fejünkön ültünk egymás mellett, és folyamatosan mutattuk egymásnak, hogy milyen dalokat hallgattunk. A busz hátsó felében hatalmas „felelsz vagy mersz” partik voltak. Az elől ülők pedig... nem tudom... szerintem ott a legtöbben zenét hallgattak vagy aludtak, leszámítva pár fiút, akik hátrafelé ordibáltak. Ha jól emlékszem, háromszor álltunk meg. Az egyik pillanatban még magyar-, aztán meg már szlovák benzinkúton. Minél közelebb kerültünk az úti célunkhoz, annál türelmetlenebbek, és szó szerint fáradtabbak lettünk. Egyrészt, nem tud senki sem hat órát kibírni egyetlen pózban, még ha az kényelmes is. Másrészt pedig sokunknak elment a kedve már az élettől is, amikor kiderült, hogy nem a szálláshoz megyünk közvetlenül. Félretéve mindezt az odafelé tartó utunk csodásan telt.

Első megállónk Kassa volt, ahol már várt minket az idegenvezetőnk, Feri. Ha nem probléma, nem részletezek macskakövekig mindent, mert az elég sokáig tartana. Mondanom sem kell: Kassán két síremléket, majd egy várat néztük meg. Vicces volt, hogy amikor a várfalon állva elnéztünk a távolba, akkor már láttuk a szállást, amihez nem sokkal később meg is érkeztünk.

Itt jött a káosz második felvonása. A szobáink ajtajai kártyákkal nyíltak kívülről. Belülről viszont simán, kézzel nyithattad és csukhattad. Ezért nem egyszer történt meg, hogy egyesek bent felejtették a szobában a kártyájukat és kizárták magukat. Ki tudja, hogy a portás számolta-e, hogy hányszor kellett pótkártyát kiadnia aznap.

A káosz harmadik felvonása volt a kedvencem. Mint egy állatkert. A harmadik emeleten „felelsz vagy mersz”, az ajtókon lévő random bekopogás, majd elrohanás, a buszról megmaradt nasiknak a megevése. Természetesen elmaradhatatlanok voltak a „prankek”, „rizzek”... stb. Összességében, szerintem szuper volt az első napunk.

Kedden a bélai cseppkőbarlangban és a késmárki várban voltunk. A barlang és a vár is gyönyörű volt, de a barlangban lévő hideg meg a séta közbeni eső nem hiányzott. Este elemlámpával kivilágítva az ablakon, medvéket kutattunk. Elméletileg láttak is egy szempárt a mellettünk lévő erdőben. A keddi nap nyugis volt, mondhatni lényegtelen, hogyha a szerdai naphoz hasonlítjuk.

Szerdán a Vöröskolostorban voltunk, ahol körbejártuk a múzeumot, aztán tutajoztunk egyet, majd érintettük Lengyelországot, utána pedig meglepetésként Ólublón elmentünk egy csokigyárba, ahol a forró csoki konkrétan olvadt csokoládé volt. Mikor visszaértünk a szállásra, újra medvevadászatra fogtunk, és sikerült is egy nagyon jó képet csinálnunk a maciról. Miközben szó szerint egymáson állva, fekve, guggolva nézelődtünk, Áron elemlámpával világított ki a lépcsőház ablakán. Majd amikor a medvével kapcsolatban feladtunk minden reményt, Évi megszólalt, hogy itt egy random ajtó, ami biztos, hogy nem egy szobához vezet. Egy kis Google-fordító után szépen ráleltünk a társalgó teremre. Biliárdasztal, csocsó, darts, kanapék és fotelek. Azonnal belaktuk a termet, mígnem valakinek eszébe nem jutott, hogy lehet, erről meg kellene kérdezni a tanárnőéket. Csodák csodájára megengedték, hogy ott lehessünk, csak mindent össze kellett pakolnunk takarodókor. Szerintem mindenki ott volt a társalgóban aznap este. A kanapét elfoglalták Andrisék, akik focimeccset néztek, a mellettük lévő asztalnál és foteleknél ült az a társaság, akik természetesen (mily meglepő) „felelsz vagy merszettek”, a biliárdasztalnál pedig fiúk-lányok vegyesen, versenyeztek egymás ellen.

Csütörtökön a Csorba-tónál voltunk. Találtunk varangyot, Évi és Bendegúz földrajzversenyt tartottak egymásnak séta közben, és hógolyóztunk, ami pár embernek kisebb-nagyobb sérüléssel járt. Miután a tavat szépen körbejártuk és elhagytuk Gege pénztárcáját, elindultunk visszafelé a buszhoz. Mikor felszálltunk a buszba, a fiúk hátul felordítottak, hogy megvan a pénztárca, mire mindenki tapsolt.

Utolsó esténket a társalgóban töltöttük kilós gumicukrok és chipsek társaságában. Énekelünk, röhögtünk, bevertem a fejem a plafonba... Kihasztnáltuk az utolsó esténket is. Takarodó után mindenki összekapolt a szobájában, hogy másnap reggel majd el tudjuk tenni a buszba a csomagokat, és kész legyünk a hazaútra.

Összességében nagyon eseménydús és vicces osztálykiránduláson vettünk részt, ahol elmaradhatatlanok voltak a poénok és néha a dráma. Megszülettek az ilyen poénok, mint például: „Beni lefotózza” vagy „Piros Feri” és még egy csomó olyan, amik mind a mai napig szóba jönnek az osztályban.

Dörnyei Enikő 7.a

Kassán a Rákóczi-háznál

Szepes vára

Csoportkép Lőcsén

Vöröskolostor